

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“, a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általános katolikus törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófnak, 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak: Egész évre 5 frt., - félévre 2 frt. 50 kr.,
negyedévre 1 frt. 25 kr. — Egyes szám ára 5 kr.

Előfizethetni a kiadóhivatalban és minden megyei postahivatalnál.

Felolvasó szerkesztő:

Németh Ödön.

Megjelenik hetenkint 2-szer: szerdán este és szombaton este.

Szerkesztőség: Kigó-utca 9. sz. Kiadóhivatal: Szt.-István-ter 1. sz.

Hirdetések helyenként 50 kr. Bélyegilleték külön 30 kr.

Veni Creator!

(Sz. K.) Jöjj, oh jöjj és önts kegyelmet a szívbe, melyet megalkottál, adj világot az érzeknek, melyet képedre Magad teremtettél, mert soha égőbb szívvvel nem kiáltottunk Hozzád, epedőbb vágy nem gyulladt Utánad, mint ma, mikor kegyelmed hajlékában, az emberi szívben irtózatóbb ír nem tátongett — telve közöny, vakság, hazugság és tévedés sötét éjszakaijával.

Egy végzetes baj dul a társadalom belsejében, mely féreg gyanánt pergeti le virágát, levelét, s őrli gyökerét. Ez a baj azoknál, kiket a fejlettebb értelem beszámíthatókká tesz, nem tévedés már, hanem bűn a Szentlélek ellen, mely az Egyház isteni tanítása szerint bocsánatot sem remélhet: *tusakodás a megismert igazság ellen, harc az igazság lelke, tehát az egy igaz Isten ellen.*

„Piros Pünkösd“ hajnalán, melyen oly elbívólón énekel a himnus: „Gyujts ki az érzés tűzét, s a szívbe önts szeretetet,“ — a piros Pünkösd hajnalán veres az ég, nem az érzések nemes tűzétől, s a szív tiszta hevétől, veres az, mint ha nyugvó nap után vihart, de előbb sötét éjszakát jósol a vérszínben uszó felhőcsoport.

Igy Pünkösd táján, mikor a szent Lélek

a keresztrefeszített Igazság hirdetőit megilletve hőökké alkotta, áll vala István a synedrium előtt „de nem állhattak ellene és a Léleknek a ki szól vala, akkor alakomban küldének férfiakat, kik majd mondják, hogy hallották őt káromló igéket szólani *Mózes ellen és a törvény ellen*“ az igazság szavára mely István ajkáról fulókbe dörög: *„Kemény nyaknak és körül metéletlen szívűek, ti mindenkor ellenálltok a Szentléleknek — bedugták füleiket s egy akarattal rája rohanának.“*

Néhány percz múlva az első vértanu piros vére áztatja Jeruzsalem kövezetét. Hány követte az elsőt? Majd ha a szívet körül metélték, majd ha a „kemény nyaknak“ Krisztus igájába hajtják fejüket, majd ha nem dugjátok be fületeket az igazság előtt, s nem álltok ellene a Szentléleknek!

Mi festi pirosra Pünkösdünk hajnalát? Nem a szeretet és igazság tiszta fénye, hanem a „kemény nyaknak“ vérbűnt, mely az igazság és szeretet fejt zuzza a rágalmi hazugság és önkény közzel. Vérzik már fején, mert esztét az istentelenség maszlagával rontották meg; vérzik szívében, mert a szabadság legszentebb érzelmeit tette guny tárgyává.

Mig tobzódik a győztes erőszak, addig a leigázottak úgy amint egymásra hányva

fekszenek a megaláztatás porában, érzik egymás sebeit és csergedező véréit. A sóhaj ha egybe olvad, a sok köny, ha egybe foly, szélvihar, pusztító zápor lehet, mely telve a gyűlölet villámaival elsöpri majd az önkényes synedriumot, de talán az ártatlanok házat is lakatlanná teszi.

Nem szólhatunk nyiltabban, mert a már ugy is égő ház lángjait nem jó a villám fényével szaporítani: az gyújtana is, pedig ugy is ég; világítana is, de csak a pusztulás képét tenné vakítóbb fényűvé.

Értsé a kiket illet. Értsé és tudja meg, hogy a gyenge emberi érz és szív Alkotója nélkül minden haladásában ép ugy mocsárrá változik, miut a tolyó, mely forrása tiszta éltető víztől elszakad és végczéljától: torkolatától erőszakkal kitér. Az emberi lélek Istentől ered ki, s hozzá kell sietnie Ha kikéri jussát, mint a tékozló fiu, s azt mondja Istenének: Add ki örökségemet, a földet és szabadságomat, majd megélek én a magam esze és emberisége után, nem kell a te atyai kegyed, parancsod is nehéz, ngykoru is vagyok már! . . . ugy jár mint amaz: sertések eledelére jut, s jó, ha béres gyanánt visszafogadják.

Már mi ott tartunk. Megvetve mindent mi isteni, egyedül a földi hulladékok után élhezve; a mi hűsít. ha mindjárt sáros is;

Borongás.

Irta: CHALUPKA REZSŐ.

*Bánatom ha felhő volna
S felszállna a magas égbe,
Záporosó szakadna a
Merre te jársz, a vidékre.*

*Mint a mikor nyári dőben
Éjjelsötét vihar támad —
Bánatom könyzaporával
Megáztatnám két orczádat.*

*Hadd sirnám el a felhőben
A mi úgy fáj réges-régen,
Hogy te vagy a szívem árnya,
Hogy te vagy a bűnöm nékem.*

*Hogy keserű minden perczem,
Mely emlékeimből támad, —
Hogy kerüllek s hogy — titokban —
Mégis járok Teutánad!*

Virágok a fészületen.

— A „Fejérmegyei Napló“ eredeti tárczája. —

Irta: Fúzy Antal.

Mi az a mi ideköt ehhez a röghöz, melybe gyökerét eresztí a fehérfürtös virágu akácza, mely ott suttog az udvarra néző ablak előtt? És mit susog az a lélektelen növény, hogy ugy el lehet merengeni rajta? Érti-e azt valaki? Avagy miképpen támadhat a szívben az az ok nélkül való szeretet, a mely gyönyörűséget talál ebben a mostoha fölben, holott az olyan szűken termi meg a mindennapi kenyeret? Hogy lehet jó szemmel nézni ezeket az unal-

mas ábrázatu ösmerősöket, a kiknek örökös panaszkodás a beszédjük? Mért hogy oly kedves nektek az az erdő, melyből csak a mohok közt termő gomba a tiétek, meg az a vadvirágos rét, melyet minden második tavasszal elönt az árvíz? — Meg tudnátok-e felelni erre, emberek?

Bizony arra nem tud megfelelni senki, sőt nem tud maga Benkő Gáspár tanító ur sem, pedig ugyan régtől fogva egyre azt kérdezgeti magától. Mért nehéz az élet és ő nem azok közül való, a kik gyáván beletörődnek mindenbe, de azért mégis csak tiir; azonban érzi, hogy már nem bírja sokáig. Hitevérsá, az az angyal szelidségű asszony ugyan nem fakad ki soha, egy zokszóra nem nyílik az ajka, bárba vele szenved ő is — hiába! annak több türelem adatott, de a ki férfi, az legyen férfi és ne adja meg magát.

Im, a Bandi gyerek idáig való nevelése mennyi költséggel járt. Hogy elszorult a szívük, mikor újví közsöntöt irván az udvarhelyi diákiskolából, holmi kolbászfélék felől kezdte példálózni s ők nem küldhetek neki, mivelhogy nem is ültek azon a télen . . . s még csak azt sem felelheték rája, hogy de hiszen miattad vagyunk a nélküli magunk is, fiam! Oh mely nehéz idők voltak azok! Azonban ennek már vége leve, hogy bejutott a fiu a somlyói preparandiaiba s így Istemek hála, lemult rólok a gondjuk. De hát itt van ez a két leány. Ezeket ugyan el nem küldhetik sehova, ha csak értük nem jó valaki, arra pedig gondolni is felette merész dolog lenne, mivel ma már általában keveselni szokták ha a leányzónak a szép orczáján meg a dolgos két kezén kívül egyéb hozományja nincsen.

Csak hogy azok éppenséggel nem látszanak

valami sokat évödni ezen, olyan vigak, olyan nótás kedviek mindig. Bezzeg, annál jobban aggódik Benkő uram, de ugyannyira, hogy még a faragásról is megfeledekzik eznap, holott azzal szokott bibelödni mindig, így a nagy vakáció idejében. Ez utóbbi esztendőben sok álmatlanságot szerzett szegény fejének az a gondolat, hátha megpróbálná a szerencsét másfelé, a hol termőbb a föld és nagyobb darabot is hasitanak belöle a lelkek kertészének. Nem olyan öreg meg ő, hogy meg ne állna a helyét akármiféle nagy eklézsiában is s bárba megsopite is fejt a dér, a benne lakozó elme éppen nem fogyatkozik meg, a miről bizonyoságot tesznek messze földön emlegetett szép bucsuzatód. Hát még a hangja! Maig sem felejtette el azt a szép napot, mikor a boldogult öreg páter kivitte a somlyói klastromba s ott énekelte vele azokat a bánatos siralmakat, hogy valamennyi barátuk kicsordult a könnye, mikor ondaért, hogy „ . . . ne felejtkezzél el szegény magyarokról!“ Oh, most is van még érce annak a hangnak, melylyel annyiszor megindította a jámbor sziveket és ő nem tesz le a reményről, hogy még fordítson a sorsán.

Bár ugy hozzá ne nőtt volna ehhez a faluhoz a huszonöt esztendő alatt, mert annyi ideje, hogy ide költözék. És Benkő uram lelken átvonul annak a negyvelszázadnak örömmel, búval változtat ideje s mindent jól átgondolva nem bánna mégse, ha ujra átélhetné még egyszer.

Hogy is volt csak . . . lássuk.

Ezen a most következő pünkösd napján lesz a fordulója annak a napnak, a mikor át lépte a bárányosi határt . . . Gyalogszerral jött át Háromszékből, botja végén emelve kicsiny motyóját, vigan, gondtalanul, mint a fészek-

ami igaz, ha mindjárt undok is — egyaránt szabad. Pokol! süllyedés az Isten képmásának! Vissza ha! Várj! Cremona? hitet, vírárt ebből a hitetlen világba, hanem megdöbbenik veszes utijában, a jobbat lássák a közönyt, a jók tetteire hevülnek.

Az ámitók.

Nem lehet másnak, mint ámitának nevezni azt az eljárást, amelyet a „Székesfehérvár és Vidéke” tisztelt laptársunk egy idő óta folytat. Jó ideje már, hogy következetesen 48-as érzelmeivel kéréddik, s ha idegen ember kezébe veszi azt a lapot, azt hihetné könnyen, hogy az a függetlenségi párt organuma. Pedig hát dehogyan! Tóth Aladár és Karl István a főfő irányítói ennek a lapnak és a főispán révén elég tisztességes összeggel segítyezi a kormány. Már pedig ki vádolja az említett urakat azzal, hogy függetlenségi, de még csak azzal is, hogy ellenzékiek? Bizony senki!

Nem is egyéb a „Székesfehérvár és Vidéke” 48-askodása az auslagba fitogtatott csaléteknél, a melylyel politikai programjának ürességét óhajta elleplezni. Azaz, hogy több ennél is. Valóságos elámitása azoknak a tiszta érzésű egyszerű polgárembereknek, a kiknek a mi a szívükben, az az ajkukon is. El akarják velők hitetni, hogy a hazafias érzések ápolásában a „Székesfehérvár és Vidéke” és az a párt jár elől, a melynek politikai szócsöve.

Milyen együgyűeknek tarthatja nevezett laptársunk a székesfehérváriakat, hogy magát a hazafiság mintaképe gyanúant állítja elének. Kiben keresi a balgát, a ki elhigye neki, hogy onnan attól a párttól kell tanulni hazafiságot, a mely párt tüntetően távolmaradt minden nemzeti ünnepünkről? Ki akar hazafiságot tanulni azoktól, akik az aradi vértanúk szobrának ünnepéről elszöktek, és a budavári honvéd szobrot is csak az esetben akarták volna észrevenni, ha előbb kivégezzük magunkban a

nemzeti önértetet? A kormánypart örvendien ha nem dobja minduntalan számere szolgálati lelkületét s nem mutatunk reá a nemzeti érzések ellen ellen elkövetett számos méltánytalan teikre.

Nevelés és hiábavaló erőlködés Tóth Aladár részére újból előkészíteni a már elvesztett mandátumot. Az elveszett örökre! Avagy azt hiszik elfeledte már a város polgársága a legutóbbi választások emlékeit? Azt hiszik nem emlékeznek már vissza, hogy a helybeli pénzintézetek, — a melyeknek élén éppen azok az urak állanak a kik a nevezett lapot irányítják — mielőtt pressiót gyakoroltak a polgárok lelkiismeretére?

Nem feleltük el! De sőt emlékezünk arra is, hogy a választások után a helybeli katolikus papságot hosszú időn át függetlenségi érzelmekkel vádolták. Most meg politikájuk úgy kívánja, hogy hazafiatlansággal vádolják. Mennyi igaz a vádakban, nem kérdezik, csak dobálódznak a sárral. Nincs semmi érdemük, a melyre hivatkozva megnyerhessék a polgárok rokonszenvét, hát arra törekednek, hogy rágalmassák ellenfeleiket. Milyen csunya harcmodor, a Marat-iskolájának követése!

A néppárt a legnagyobb száka a szemükben s igen alkalomszerűnek látszott a Zimándy-Zelenyák-Lepsényi-ügy arra, hogy újból megtámadhassák, — természetesen a szokott fegyverekkel.

Minden védekezés helyett álljon itt szó szerint a néppártnak az ügyben hozott határozata. Mikor laptársunk jeles cikkét megírta, akkor már megjelent ez a nyilatkozat a fővárosi lapokban s így tudott, tudnia kellett róla, de mert az igazság bevallása laptársunknak nem kenyere, hát elhallgatta.

Ime a nyilatkozat:

Az országgyűlési néppárt ma este tartott értekezletén, vonatkozással a „Magyar Néplap” folyó évi május 20-iki számában megjelent hirdetésre, melyben a Zimándy-féle: „Kossuth Lajos a világtörténet ítélőszéke előtt” című röpiratot díjtalanul igéri az azt kívánóknak

aminek aután Kómyáthy Béla képviselő ur a parlamentárius közlése volt, folyó május 20-iki számában a „Magyar Néplap” mai száma közölte, mely határozottan azt nem állítja, hogy az a bizonyos „jótevő” fűrészes kinek a nevét a sajtó nyilvánosan a hirdetés könyvet ingyen osztogatja; Zichy Nándor gróf volna: ezennel kijelenti, hogy azt a hirdetést határozottan rosszalja, helytelennek tartja, ép úgy, mint azt, hogy kegyeletet sértő irodalmi termékek bárki által és bárkinek ajándékba adassanak; és hogy az a hirdetés a párt tudta s beleegyezése nélkül került ama lapba, amely egyébként nem is a párt organuma, hanem Lepsényi Miklós orsz. képviselő magántulajdona s amelyben foglaltaként az orsz. néppárt semmiféle felelősséget nem vállalt és nem is vállal.

Nemkülönben és a legnagyobb megbotrányozással utasítja vissza azon alaptalan gyanúsítást, mintha Zichy Nándor gr. volna az a „főri jótévő” mert mind ő, mind a néppárt egyéb vezetői főura teljesen távol állnak ezen ügytől és helytelenítik a politikai harcoknak ily modorban való viselését.

Kelt Budapesten, 1898. májús 23-án.

Major Ferenc Molnár János
jegyző. pártelnök.

Tanulhatna tisztességes harcmodort ebből a nyilatkozatból tisztelt laptársunk is.

Még egy szót a Kossuth ügyről!

Már egyszer igyekeztünk feleleveníteni tisztelt laptársunk emlékeit, a Kossuth iránti kegyeletről vonatkozólag. Most ismételtlen kérdezzük: Nem emlékeznek-e ki volt az, a ki Kossuth Lajos arcképének a város ház termében leendő kifüggesztését leghevesebben ellenezte? Nem tudja már kik foglaltak ez ügyben hasonló állást? Ha már nem emlékeznek, szívesen ismertetjük annak az emlékező ülésnek lefolyását. Addig azonban kérjük ismételtlen, hogy több őszinteséggel és igazságszeretettel támogassa politikáját, mert ha már megunták azt a békés együttműködést és valakinek ismét szüksége volna a politikai zavarokra, hogy abban jobban haláshassanak, — úgy bennünket minden támadás a helyünkön talál s a politikai tusában erősebben megsérültek nem mi leszünk!

rákó madár, reménytelen szívvel, melyekből hajh! keveset váltott valóra az élet. Nem is számított még akkor egy helyben való hosszú maradásra, próbálni, tapasztalni akart itt is, ott is, mivel hogy ilyen a fiatal vér. Addig megy, addig keres, míg a többenél melegebb tűzhelyet talál, a hol azután állandó maradásra létesen.

A hogy a csalitos mentén bekanyarodott a faluba vezető útra, már jól alkonyatba hajlott a nap és olyan csöndes volt itt minden. A rétről hazamentek az emberek és a levegőben szerteszálott a frissen kaszált szőna illata. Meglassította lépteit. Egő vörös pipacsok, szelid kék buzavirágok hajlottak utjába a kaszáló mentén. itt-ott egy-egy szál rozskalász is akadt közöttük, a mi elhullott szemből fakadt. Csak azon vette észre magát, hogy már egész bokráját összeszededgetett s azoközben elérte a falut.

Egy fakereszt állt ott nem messze az utótól, lécczel bekerítve és Benkő Gábor érezte, hogy jó lenne imádkozni annál. Azonban észrevette azt is, miképpen valaki már szinte ott térdel a kereszt előtt s egy koszorut igazgat, a mit nyilván most helyezett el rajta. Az a valaki pedig nem volt más, mint egy szépséges szőke leány, apró pettyes világos ruhában, a ki most lassan visszafordította a fejét s Gábor egyben azt is észrevette, hogy annak a leánynak gyönyörű szemei vannak. Illedelmesen jóestét köszönt, aztán levette a kalapját (ugy lehet még előbb levette, már azt nem tudja egész bizonyosan) megállt s valami imádságba kezdett; ugyanazt cselekedte a szépséges leányzó is, mert lehajította a fejét a keze pedig össze volt kúszolva. Így tartott ez egy darabig, míg a szőke keresztet vetvén (milyen csepp fehér

keze volt!) lassan föllépett és mire ő utána fordult volna, csak eltűnt, mint valami mennyei jelenés.

Egy darabig gondolkodott, aztán odahe-lyezett kicsi bokráját a leány koszoruja mellé a megfeszített Jézus lábaihoz és (ne itéld meg őt Uram a gyarló embert) megcsókolta azt a — koszorut. Valójában egy cselekedék s még egy szál virágot is kitépett belőle . . .

Azon éjszakán nem tudta lehungyi a szemét, pedig fáradt volt nagyon, de csak a teste; elméjében mindig azzal a szép szőke leánnyal foglalkozék s úgy érezte, hogy az mind jobban belopja magát onnan a szívébe. Vajjon ki lehetett? És megfogja-e látni még egyszer? — mert az nem bizonyos, hogy ő itt marad. A felől semmiképpen sem lehet eleve bizonyos az ember, mert végre is bárhogy erősködjék valaki, egy kántorválasztás éppen nem zárja ki a meg-íreketéseket. Lesz itt környékbeli pályázó is elég; jegyzőnek, bírónak komája, atyafia, neki pedig ebben a faluban csak egy kisbírónyi ismeretsége sincsen. No de majd elvállik másnap.

Hát hiszen el is vállott. Benkő Gábor nem igen emlékszik, hogy valaha megérte volna még egy ilyen szép piros pünkösdi napjának fölvirradását, mint ez vala. Az ég is a legszebb ünnepelő kék rubáját öltötte megára, egy tenyérnyi felhő nem sok, de annyi se látszott rajta. Felette igen melege volt s a szívet is erősen dobogni érezte, midőn őt pályázó tanító társával belépett a már szorongásig megtelt kicsi templomba. Nem ment ki onnan senki, pedig már vége volt a misének, még az etédi öreg kántor is fönmaradt a kóruson.

Legfiatalabb volt, hát utolsóinak maradt a próbán, addig, elég ideje volt széttekinteni a

hívók seregén. Hát amint ott nézve nézgetne, csak megpillantja ám a tegnapi székeséget egyik padban. Fehér szalmakalap volt az aranyos fején, háromszál buzavirággal (azt is megolvasta) és halványkék szalag futott le róla . . . Bizony rajtaveszett a tekintete s ki tudja meddig bámészkodott volna egy álló helyében ha az öreg etédi kántor meg nem érinti a vállát szeliden.

— Őcsémuram, magán a sor.

Arra fölésmélt. Elvette a fejéje nyújtott könyvet, de nem nyitotta föl, csak előrelépett a fakorlátig (akkor még nem volt orgona) és belekezdett egy találmóra valami énekbe, ami éppen az eszébe jutott:

»Boldogasszony anyánk, régi nagy patrónánk . . .

Hogy fejéje fordult egyszerre mindenki szeme! Még az aranyos is fölpillaantott lopva. Szép csengő hangja megtöltötte azt a csepp templomot s ugyan beférközött az emberek szívébe, megtöltvén azokat buzdó áhitattal, szemeiket könyvvel. Mert ilyen éneket nem hallott még ott soha senki. Szállt, szállt az a szépséges Mária-ének, esdő siralma fölhatott az égig s bizonyára meghallgatták ott is.

Igy lett Benkő Gábor bárányszi kántor. Már hogy aztán miképpen esett ott való maradás, annak csak az özvegő ispánné szőke Esztikéje vona a megmondhatója. Hogy megtalálta egymást az a két fiatal szív, de meg is tartotta és mind e napig nem esett fogyatkozásuk a közöttük való igaz szeretetben. Nem is lenne panaszló szava e világi élet sorja ellen de soha, csak azt a kertet megnyújthatná vagy fél holdacskaival s a szűken járó párhért pénzre váltaná az eklézsia — óh, akkor felette boldog volna Benkő uram. Bizony soha gon-

Városi közgyűlés.

Székesfejérvár sz. kir. város törvényhatósági bizottsága a hó 26-án d. e. 9 órakor tartotta rendes havi közgyűlését báró Fiáth Pál főispán elnöke alatt.

Az ülés elején az elnöklő főispán jelenti, hogy az ujonnan szervezett másodalkapitányi állásra csupán Simon Sándor közigazgatási gyakorlatos pályázott, a kit miután a szükséges képesítése megvan ki is jelölt. A választás (!) megtörtént és az új tisztviselő nyomban letette a hivatalos esküt és fogadta a városatyák gratulációit.

Ezután következett az 1897. évi zárószámadás tárgyalása, melyet Mohai Lajos főszámvevő ismertetett. Beszéde a kuriális stílusnak valószínű remeke volt, melyből ki-ki megértette, hogy az önálló mondatoknak legtöbbször csak a nyelvtanban lehet létjogosultságuk, mert egy ügyes szónok akár egy egész védőbeszédet szoríthat két silány pont közé. Szándékosan említettünk védőbeszédet, mert a főszámvevő nagyszabású mondatának, illetve beszédének második része igazán az volt. Védelmébe vette a számvevőség személyzetét a fölhangzó vádakkal szemben, miszerint az új számfőtői állás szervezése fölösleges lett volna és kimutatta, hogy ott azelőtt is nyolczan dolgoztak és most is csak annyian vannak, s azok mindegyike lelkiismeretesen teljesíti kötelességét. Nem a személyzetet szaporították, hanem a dolog lett több az újabb rendszer behozatala óta.

Dr. Saára Gyula a főszámvevő ki-jelentését méltányolja, ő tudja hogy ott dolgozni szoktak. Azonban figyelembe vehetők, hogy azelőtt csupa öreg urakból állott a személyzet, most pedig munkabíró fiatalemberek vannak ott, a kik bizony jobban iparkodhatnak. Ne a személyzetet szaporítsák tehát, hanem tartsák be pontosan a hivatalos órákat. Különböztet a számvevőség jelentését a részletes tárgyalás alapjául elfogadja.

A főszámvevő Saára szavaira reflektálva kijelenti, hogy a hivatalos órákat szigorúan betartják, sőt akárhányszor még azon túl is dolgoznak. Ha mindenáron takarékoskodni akarnak, szüntessék meg, mint felesleges, a pénztári napbizottságot.

Br. Fiáth főispán véleménye szerint ez nem tartozik ide.

Diebala György indítványozza, hogy a zárószámadás tárgyalása előtt olvassassék fel a számvizsgáló bizottság jelentése.

Kovács István örömmel látja, hogy a zárószámadás elkészítése az előző évekhez képest haladást mutat, de óhajtaná miszerint a leltár készítésénél lelkiismeretesebb pontosságot tanúsítsanak, mert a szerint könnyen azt hihetné valaki, hogy a város vagyoni állapota hanyatlást mutat. Pedig ez nem igaz.

Havranek polgármester lelkésülten fölriadt: — De nem ám! (Derültetés.)

Kovács: ezt röstell. Könnyebben kaphatnánk kölcsönt is (a polgármester csillogó szemekkel mered a szónokra) ha a leltár pontosabban vezetették. Különböztet örömmel látja, hogy a helyzet javult. (Közbeszólások: a pótdadó mégis mindig több!)

Mielőtt a közgyűlés a tárgyalásra áttérne, a polgármester a számvédelmi szervezetre vonatkozó részt mellőzendőnek találja. Maga is szükségesnek látja, hogy a város vagyoni állapota a leltárban a valódi értéknek megfelelően legyen kitüntetve, mert azt nem mint eddig gyakorlatban volt t. i. az adóalap szerint, hanem a forgalmi érték szerint kell számítani, az pedig a körülményekhez képest ingadozni szokott. A város hitele azért még nincsen kimerítve, mert ezideig csupán csak jelzálogra vett kölcsönt.

Ezután fölolvastatták a számvizsgáló bizottság jelentése, melynek megtörténte után a főispán a közgyűlés nevében köszönetet mondott a bizottságnak buzgó működéséért. Határozatilag kimondja, hogy a jelentés ki fog adatni a városi tanácsnak, nehogy a benne

foglalt javaslatok amolyan írott malasztok maradjanak.

A részletes tárgyalás folyamán föl szólaltak Kovács István, Diebala György, dr. Saára Gyula és Laufener Ferenc bizottsági tagok, azonban semmi lényeges határozat nem hozott.

Következtek a napirend többi tárgyai. A városatyák megilletődötten hallgatták a miniszteri leiratót, melyből kitűnt, hogy az adony-szabolcsi h. é. vasutársaság végre ki fogja fizetni a kisajátított földekért járó összegeket. Dr. Saára aggodalmaskodására a polgármester megjegyzi, hogy a vasut képviselői a múlt napokban már mintegy 15 embert kifizettek, majd sorra kerül a többi is. (Örüljenek a boldogtalanok, hogy egy olyan előkelő társaságnak hitelezői lehetnek.)

A Kigyó-köz és a Várkör-ut rendezésére 1370 forint van előirányozva, melyből azonban magánosok utján 325 frt megtérül. A Konyó-köz rendezésére pedig 500 forint; ezek azonban csak a jövő évi költségeloirányzat alkalmával lesznek tárgyalandók.

Kiválóan jellemző a közgyűlésre nézve, hogy a zárószámadás nevezetesebb vita nélkül elfogadták, hanem már a csatornapartok fűtésének bérbeadása élénk szóváltást provokált. Ij. Fűster János és Berregi József botrányosnak találják, hogy a fűtélő nem csak hogy legázoltatja a magánosok rétegeinek csatornapart felé eső részét, hanem az is megesik, hogy egy-egy kaszaühintést is tesznek bele. A polgármester ajánlja, hogy legjobb lenne, ha azok a sérelmet szenvedő gazdák összeállanának és maguk vennék meg a fűtést.

Gervin János rendőr évi nyugdíja 233 frt 49 krban, özv. Jakab Istvánné pedig 114 frt 19 krban állapított meg; utóbbi két kiskoru gyermeke részére még 19—19 frt évi járulékot kap, ugy szintén Nemesy Ferenc temetői költségei is kifizettetnek.

Skolcsay Lajos járdartartozása tárgyában a tanács előterjeszti, hogy a 22 frton túl követelt költség elengedhető, mert a járda 3

dolga az elmenetelre, itt maradna a hol leg-szebb idejét, sugaras nyarát töltötte, a hova annyi édes emlék köti a lelkét. De így nem lehet. A mi ezután következik, hadd legyen derűs, nyugodt, hiszen már úgy is az alkonyat leszen . . .

És az lett a vége ezen való szünetlen tépésének, hogy egy szép napon csak föl-kerekedék és megindult a galambfalvai állomás felé, belső zsebében egynemely régi irásokkal, a mellett egy kevés utiköltséggel, de féltette nagy bizakodással a szívében. Egyszerű dolog az egész. Valamely újságban olvasott valamit, hogy egy népes alföldi eklézsiának kántorra nagyon szüksége, a hol a jövedelem legalább is kétszerese az ittenvalónak, hát csak elviszi ő oda ezt a szürkülő fejét. Igaz, hogy huszonöt esztendeje annak, hogy az utolsó próbát tevő, de azért félelem nélkül megyen neki a hosszú, bizonytalan utnak.

Megváltotta a jegyét Váradig, mivelhogy onnan másik vasut viszi tovább. Hát itt bizony egyben nagy rés támad a ritkán használt feketé bórbugyellárisban, de az nem tesz semmit. Ugy fordul, megtelhetik az még szünetig, mert igen nagy bizakodással vala ama nagy, népes eklézsiá felől Benkő uram; hallván még sahanaz korában messébe illő dolgokat a magyar Kánaán bőséges földjéről. És mind az egész uton az járt az eszébe, mily nagy leszen az ő öröme jó hitestársának, mikor a kész bizonyos jó hírrel tér meg hozzá, a ki abban a kegyes csalódásban él most odahaza, hogy az utra atyafilátogatásra indult. Mekkora kedves meglepetést szerez mindnyájuknak mikor azt mondja majd nekik: gyerekek pakkoljatok, készülődjetek, itthagyjuk ezt a mostoha földet,

fölcséréljük a délibábos szép alfölddel, a hol már a mi számunkra érik az istenáldotta, ringó buzavetés . . . Gyertek!

Azonban éleset fűtlyentett a gőzös és megzavarta eme szép álmodozást, jelentve, hogy immár itt van Váradon, a mosolygó alföld kellő közepében s ha eddig elfelejtkezett a visszatekintésről, most már ne is próbálja keresni a Királyhágó hókoronás, erdőtakarata bérceit. Kiszállott és csak most kezdte körültekinteni. Megtudta, hogy még álló három óráig kell várakoznia a másik vonatra, hát elindult egy kicsit körültekinteni, a ringó buzatáblák felé.

De mikor bejárta a földeket és elfáradván, leült pihenni az utmenti gyöpös partra, — hogy történt, hogy nem — csak összetorlódtott agyában a sok repeső gondolat. A szemével arra kelet felé nézett és kereste az erdélyi hegyeket, miközben a falujára gondolt, a hova most visszatért a lelke. Valami fáradtság állta el a testét, amit odahaza járván-kelvén, nem érzett soha, holott annyi dombokat jára. Mert ott csak éppen a Nyikó völgye teremtdött egyenesnek, a hol a kaszálók vannak, azok a kaszálók, a miket oly gyakorta megöntöz az a fehér folyó . . . Igen. Itt pedig olyan egyenes minden, a szem belefárad a nézésébe, s. im hogy megviseli a lábát ez az egyenesség mégis.

Benkő uram megtörölgette izzadó homlokát s csak tűnődék tovább. Istenem, mitől van az, hogy most olyan különös dolgok jutnak az eszébe, holmi nyikómenti kaszálókról, rengeteg hegyekről, bogárhátú kicsi hajlékról, melyet elfedez a lomb, meg arról az ösmérő folyóról . . . Hogy elfogja egyszerre valami gyerekes vágyódás, bár csak egyet is láthatni most a megunt, együgyű ábrázatok közül és

szinte megboszankodék jó magára, hogy ilyen gyöngének találja a szívét. Hát gyermek ő, a ki most került el a meleg otthoni tanyától s már hazakivánczik? De hát az a verőfénynyel biztató alkonyat, a csöndes, szelid ősz igazán nem következhetnék be odahaza, talán melegebben mint máshol, idegenek között? Vajon megszoknák-e ott, az új tanyán, a messzevalón? És ugyan nem kaphatná-e meg azt a félholdacska kertét s a pénzre váltott párbért — ha nem áttalaná kérni?

Azonban alkonyatra hajlott immár. Fülkésülődék s megindult csöndesen az állomás felé, a hol aztán egy konduktor értésére adta, hogy bizony a nyíri vonat már egy jó órája elrohogott.

Benkő uram egy nagyot sóhajtott. És nem lehetett tudni, miféle sóhajtás vala az.

Hát arra felé mikor indul? — kérdezte — és a botjával kelet felé mutatott, a merre a madarak szálltak.

Piros pünkösöd vasárnapjának alkonyatán csak befordult a gőzös a galambfalvai vad-szöllős állomásra és Benkő uram ismét megpillantotta a fűzek között susogva folyó Fehér Nyikó vizét. Mintha valami fojtogató ígézet szállt volna el a szívéből, úgy megkönnyebbült. Egy cseppet sem volt fáradt és jókedvűen nekivágott a folyó völgyén által a bárányosi utnak. Ugy tetsetett neki most, mintha az utjába hajló virágok ma még szebbek volnának, mint huszonöt esztendővel ennekelőtte, mintha a leáldozó nap sugarai valami fényes glóriába vonnák azt az életétűnő szegényes kicsi falut, a hol szeretettel várják azok, a kik nem is sejtették, hogy ő most vétkezett. De jóváteszi, mert megbánta, — te látod jó Istenem!

méternél távolabb esik a bázától, s a közgyűlés 22 szavazattal 12 ellenében el is fogadja a tanács javaslatát.

A honvédeknek zenealapjára 300 frt megszavaztatott, továbbá elengedtetett a neol. izr. hitközség járdatartozása. A városi szolgáltszámélyzet és a rendőr legénység a juniustól szeptemberig terjedő négy nyári hónapra drágasági pótlék címén fizetésének 15% át kapja.

A főjegyző fölolvassa Veszprémvármegye közönségének átiratát, melyben a szomszéd megye a város törvényhatóságát meghívja az új főispán beiktatási ünnepélyére. A közgyűlés megbizta a polgármestert, hogy kérjen föl néhány bizottsági tagot a város képviselésére.

Dr. Sára Gyula biz. tag föl szólalása után a kerületi betegsegélyző pénztárnak adott költségen elengedtetik.

Olvastatott még a vármegye meghívása a június 8-án tartandó diszközgyűlésre, ezután a közgyűlés jegyzőkönyvének hitelesítésére Diaballa György és Vamár Ferencz biz. tagok fölkerettek.

Ülés vége 12 órakor.

HIREK.

— **Bérmálás.** A székesegyházban holnap, Pünkösdi ünnepén dr. Steiner Fülöp megyés püspök a bérmálás szentségét fogja kiszolgáltatni a belvárosi és felsővárosi plebánia bérmálandóinak. A pünkösdi vasárnapi istentisztelet sorrendje a következő: reggel 8 órakor a megyés püspök ünnepélyes szent misét, utána szent beszédet tart. A szent beszéd végeztével a bérmálandók megújítják a szent keresztiségi fogadalmakat, a mire a bérmálás szentségének kiosztása következik. Minthogy a bérmálás szentségénél az első, valamint az utolsó áldás is a bérmálás szentségének kiegészítő részét képezi, azért az első áldáson minden bérmálandónak jelen kell lennie és az utolsó áldás előtt nem szabad távoznia.

E közben gyakran lehajolt és bokrétát kötött az utmenti virágokból — mint akkor. Sok volt közte a kék, az állandóság szelid színe — akarva válogatta így.

Valami édes, üde leányhang csendült föl az alkonyatban. Hárman jöttek vigan, nótázva a folyó felől, a hol vízi nefelejtsét szedtek és csak elfutotta szemét a köny annak a dalnak hallatára:

„Kicsi a mi házunk, nád a fedele,
De igaz szeretet lakozik benne . . .”

Az, az hozta ide vissza, az marasztja itten miudvégig . . . az köti ide szívét, lelkét elszakíthatatlanul. A szeretet. Ehhez a rőghöz, ehhez a folyóhoz, ezekhez az emberekhez. S ennek a szelid uralkodónak oly édes a járma, oly végtelen a hatalma, mert királyi széke a szivekben vagyton.

Most már sietve tért le a gyaloguttra, mely az utszéli fészület felé vezet, s ott szinte lerokádt, de már nem a fáradságtól. Egy friss koszoru volt odátéve most is, — megismerte. Az a kéz kötözte, annak a szívnek az áldozata volt, a melyet huszonöt esztendő óta vall a magának, a mely igaz osztályostársa volt annak a sok hosszu esztendőnek minden örömben, minden bánatában. Megismerte, mert az a koszoru azóta sohasem hiányzott onnan ezen a napon.

Es Benkő Gábor lehajtván szürkülő fejét buzgón imádkozék. Majd letette virágait ama koszoru mellé és megcsókolta az Udvozító lábait a keresztján.

Azután sorban mindenik virágát, minden kis levelét annak a koszorunak.

— **Esküvő.** E hó 30-án d. e. 1/212 órakor vezeti oltárhoz *Heckenast* Kálmán ur *Számmer* Vilma kisaasszonyt, öz. *Számmer* Imréné urnó bájos leányát. A fiatal párt *Bezöky József* föleli esperes-plebánus fogja megeketni.

— **Szenzáció.** A minap, az első igazán meleg nyári napon, szerkesztőségünk tagjai kinos megdöbbenéssel néztek össze. Száguldó képzeletünk előtt egyazon pillanatban tintt föl egy rettenetes jelenés: egy sárgára érett köpczös uborka képe. Közeledik az uborkaszézon, maholnap már be is kopogtat vészjósló, csöndes, néma ábrázatával. Megérkezéssel siri némaság lepi el városunkat és a gyalázatosan rossz kövezetű utczákon, tereken messze hangzik a járkálásra kárhözottak lépteinek visszhangzó kopogása. Szörnyű kép! — Ép azért egy Amerikából érkezett gazdag, gyermektelen nagybácsiként fogadtuk tegnap az örvendetes hirt, hogy a rendőrség egy szervezett, nagystíli tolvajbandát fődözött föl, mely városunkban már régóta üzi gaz manipulációt. Mint halljuk, a banda tagjai között több „jó név” is szerepel. Erthető érdeklődéssel tekintünk a fejlemények elé, azonban egyelőre az egész dolgot — a további nyomozások sikere iránt való tekintetből — titokban tartjuk, de annak idején kötelességünkhöz hiven fogunk referálni róla a nagyközönségnek. A vizsgálatot az erőlyességéről általánosan ismert és tolvajkörökben félve emlegetett *Polczér Péter* alkaptány vezeti.

— **Tekeverseny.** A belvárosi kath. kör kerthelyiségben tegnapról kezdve délutánokint érdekes tekeverseny folyik, több értékes nyermény tárgyjal.

— **Hajléktalanok menhelye.** Bizonyos optimista férfiak abban a jámbor megyőződésben élnek, hogy Szfejérvár városa rohamosan fejlődik. Csatornázást, villamvilágítást, villamos vasutat, vízvezetékét — terveznek; a nyomorúság pedig egyre nagyobb tért hódít, akár csak a világvárosokban. Hajléktalanjainknak ezidőszert a rendőrség alsóbbrendű helyiségei és a sóstói bokrok eléggé türhető szállást nyújtanak, ámde a rendőrség helyiségeiben könnyen bekövetkezhetik a tulzsufaltsággal járó kényelmetlenség a sóstói berek pedig csupán szezonlakás számba jöhet, azért idejében kell gondoskodni valami megfelelő hajlékról, a hova az utcaínkon szerte ténfergő lazzaronikat elhelyezhetjük. A magisztrátus ugy látszik nem sokat törí ezen a fejt, hát a szegény ágrólszakadtak maguk gondoskodnak emez égető szükségletük méltó kielégítéséről. Csak most tapasztaltuk, hogy a fapiac mellett levő mértékitelesítő bódében éjszakánkint átlag nyolcz-tíz ilyen kétes egzisztenciájú egyéniség tanyázik. Nem a bódé tulzsufaltsága ellen van kifogásunk, hanem attól tartunk és pedig méltán, hogy ezek a magukat itt beszállásolt egyéneknek okuk van ilyen nem sejtett lakoskában meghuzódni és városunk közbiztonságára nem kis mértékben veszélyesek lehetnek. Másrészt pedig ha ezen, a hajléktalanok jobb sorsra érdemes szegény páriák is, holmi „mozgó” nyomokat hagynak ott, a mit azután a mit sem sejtő jámbor polgárok, a kik ott megfordulni szoktak, gyanutlanul hazahuzozolhatuak. Azt pedig csak nem tarthatja helyén levő dolognak a rendőrség, mert hát elvégre is a pótadót mi izzadjuk ki, nem pedig azok a protekeziót élvező lazzaronok. Mindazonáltal nem akarunk sokat beszélni, hanem egyszerűen csak

azt kérdezzük: van-e tudomása a főkapitány-nak erről a dolgról? — ha igen, óhajtja-e ennek tovább való így maradását avagy szándékozik-e *riógn* segíteni rajta? Most pedig halljuk a szót, vagy lássuk az intézkedést!

— **Moóri hírek.** Valamikor nagy föld-rengés látogatta meg ezt a vértosaljai viruló városkát, s a hivek akkor erős fogadást tettek, hogy annak a napnak minden évfordulóján buncsujárás rendeznek, ha az Isten elfordítja tölük sujtó balkezét. Ugy is lett; akkor megszünt háborogni alattuk a föld és ők fogadásunkhoz hiven, a nagy dologidő daczára, mindig tömegesen látogatták meg a messzefekvő Kis-Czellt. Most is mintegy négy százan vettek részt a hucsujárásban, mely egy hétig tartott, P. Isaurus kapuczinus atya vezetése alatt. — Pünkösdi első napján a moóri kapuczinusok zárdatemplomában ünnepélyes istentisztelet tartatik, mely alkalommal *Lindauer* Károly házfőnök pontifikál. A tanítók és műkedvelőkből alakított egyházi ének és zenekar *Schieder Mayer* „C-dur” miséjét fogja előadni.

— **Felsővárosi csendélet.** Rendes körülmények között igen jámbor ember a sár-utcai *Csik* István, *Lics* József azonban a ki foglalkozására nézve kocsis, felette veselkedős természetű. A két jóhangzású név viselője tegnapelőtt este csinos kis verekedést rögtönzött a honvédlaktanya tájékán. Ugy történt pedig a dolog, hogy *Czak* illendően fölkerédkedett a *Lics* kocsijára s egy darabig egészen korrektül folyt közöttük a társalgás, hanem egyszerre csak fölédződött a farkas meg a bárány meséje, és *Lics* alaposan kezdte püfölni a jámbor *Czak*ot. De az sem volt most már hitvány, gyöngye báb, hanem viszont ő is nekiment a másiknak egy szüi indián vehemenciájával, s így folyt egy darabig az átkos tusakodás, míg a honvédek figyelmesek lettek a lármára és mind a két gentlemant bevonszolták a kaszárnyába. Midőn onnan egy rendőr bekisérni akarta őket, *Lics* megtárgatta az engedelmességet s végre is két fégyveres bakánknak kellett a garázda embert a rendőrségre szállítani, a hol 4 napi elzárásra és 10 frt pénzbírságra lett ítélve, míg a mérsékeltebb *Czak* csupán egy napot kapott.

— **A fodrász ifjuság** által rendezett jótékony célú műkedvelői előadás nem a lövöldében, mint régebben jelezte volt, hanem a városi színházban fog megtartatni félhelyárak mellett, holnap május 29-én.

— **Tüzek a vidéken.** *Ettylek* községben e hó 23-án délelőtt a *Dörflinger* József udvarán levő istálló a hozzáépített kamarával együtt kigyulladt és leégett. A kár 500 frt; biztosítva nem volt. — F. hó 21-én. Moóron, *Stoffer* Ödön vendéglős udvarán egy ott dolgozó nap-számos asszony öt éves fiacskája eldobott szivarveget talált, s a csöppésg megpróbált rágyujtani. Nem ment olyan könnyen a dolog, mint gondolta, mert a szél minduntalan eloltotta a gyufákat, melyeket azután az udvaron fölhalmozott szalmába dobott. A próbálgatásnak az lett a vége, hogy a tüzet fogott szalmától a mellette levő ól is kigyulladt s csak a nyomban érkezett segítségnek köszönhető, hogy nagyobb veszedelem nem történt. Ebből is a tanulság, hogy nem jó a gyermekeket felügyelet nélkül hagyni, mert a gondatlanul játszó apró népség sok bajnak lehet okozója.

— **Villámcsapás.** E hó 24-én este nagy vihar vonult át Csikvár fölött. A község mellett levő *Kovács* Lajos tulajdonát képező pusz-tán a villám lecsapott egy épületbe, mely teljesen leégett a benne levő gazdasági szerekkel együtt. Az épület biztosítva volt.

— **„Express 1011.”** A jövő történetírója bizonyynyal figyelmen kívül hagyja azt a jelen-séget, hogy a XIX. század végén igen elszaporodának a hordárok Budapesten. A rendőrség büles főkapitánya, számuakat meggyéríteti óhajtván különböző rettenetes torturákat talált ki ellenük, azon félreismerhetetlen szándékkal, hogy eme derék testület ezek következtében megapadjon pedig a hordárok igen jámbor férfiak valának s a piros sapkán kívül egyéb ki-hívó viselkedést éppen nem tanusítottak. Ujabbban ismét kilépett ellenük a hatalmas ur, el-

tiltván a járdára való köpködést, a mi ugy-ezolván egyetlen szórakozásnak képezte. Ezt a sanyargatást már ahogy sem tűrhették tovább az „Express 1011.” honpolgári nevén *Lustig Lipót* és nyugalmas tanyát keresett a szöke Dana hullámai közt. Elázott tetemét a napokban fogták ki a fejerme gyei Erd közszeg határában.

— **Riadalom Isztiméren.** Folyó hó 26-án délelőtt izgalmas jelenet játszódott le Isztimér község különben csöndes utcáin. *Részman* Simon lovai ugyanis egy éktelenül fűtyülő reczipiált régiégyűjtő polgártársunk látára megbokrosolták és elragadták a kocsiát, melyben a gazda feleség ült, a ki haszatlanul igyekezett megfékezni a megvadult, szilaj papipászt. Olyan merész ember pedig nem akadt, a ki elébe mert volna ugrani a biztos veszedelmek s így szinte szerencsének nevezhető, hogy a kocsi keréke azoközben kiesett s így a lovak megcsillapodtak. Rézmanné, a gyors elhatározások híve lévén, e pillanatot fölhasználta s mint szemtanuk állítják, egy kiválóan sikerült mozdulattal kiugrott az ingadozó járműből a szilárd anyaföldre. Így kisebb zuzdódáson kívül egyéb baja nem történt, de ha sokat késlekedik, a legközelebbi zökkenőnél fölfordult kocsi összezsuzta volna. Mint halljuk, a tovább száguldott lovakat valahol a határban már elfogták, de a kedélyek még máig sem csillapodtak le, s a megrendítő esemény emlékezte még élénken foglalkoztatja az isztiméri köröket.

— **Verekedő suhancok.** *Moóron* a mult vasárnap éjszakáján nyolcz beborozott legény ballagott haza valamelyik korcsmából és hangos nótaszóval vonultak végig az utcákon, miközben valahogy összeveszték és két pártra szakadva ütlegetni kezdték egymást. A küzdelem hevében *Horváth János* elővette fanyelű bicskáját és *Hornig Ignác*ot fején erősen megsebesítette. Följelentetett a bíróságnak.

— **Remington irógépek.** Századunk semmiféle találmánya sem tett oly nagy és gyors hódítást, mint a Remington irógép, de nem is csoda, hiszen a legújabb 7-es sz. 1898-as modell oly tökéletes és tartós szerkezetű, hogy az irányadó szakemberek bámulatát és legnagyobb elismerését vívta ki. A Remington irógépek főelőnye, hogy kezelésük egy fél óra alatt elsajáltható; szép, tiszta egyenletes nyomtatás-szerű írás; két-háromszoros irágyorsaság a kézírással szemben s ennél fogva nagy idő-, munka- és költségmegtakarítás, igen nagy sokszorosítási képesség, mely minden más sokszorosítás felett áll, mert a Remingtonnal irt eredetivel egyidejűleg 3–20 tiszta és szép másolat készíthető, mi a kézírással való másolatok készítését és a sok időtrábló összeegyveztetést feleslegessé teszi. Ennek különösen ügyvédek, közjegyzők, bíróságok, közigazgatási hatóságok veszik nagy hasznát. Kapcsolatban pedig az Edison által feltalált Mimeograph-val bármily Remington irógéppel irt példányról órákért 600–800, az eredetitől meg nem különböztethető tiszta levonatot nyerhető. Remington irógép eddig mintegy 40.000 drb. van használatban. Megyénkben és városunkban is több Remington irógépet használnak teljes megelégedéssel. Így pl. Fehérme gyei takarékpénztár, dr. Eisenbarth Károly ügyvéd, Székesfehérvári takarékpénztár, több cég, a kik nemcsak modern gondolkodásuknak adtak kifejezést a Remington irógép beszerzésével, hanem az irógép nagy előnyének kibaszásával igen sok időt, költséget megtakarítanak. Hogy mennyire megfelel hivatásának ezen irógép, fényesen igazolja a magyar kormány mult év decz. 18-án 78286. sz. és a „Hivatalos Közlönyben” megjelent rendelete, melyben a Remington irógépet beszerzésre ajánlja. — Nemcsak hivatalokban, hanem általában mindenütt, a hol sok irni való van és sulyt fektetnek annak gyors és szép elvégzésére, ajánlatos a Remington irógép beszerzése. A legnagyobb sikerrel használják a miniszteriumok, a parlament, városi, megyei és községi hatóságok, bíróságok, anyakönyvi hivatalok, közjegyzők, ügyvédek, takarékpénztárak, közmaimok, uradalmi irodák, gyárak, kereskedők stb. — A Remington irógépet kizárólag a *Glogowski és Társa* cég Budapesten, — melynek

nagyszabású telepe V. Erzsébet-tér 16. sz. alatti új palotában valódi látványosságot képez, — hozzá forgalomba. E cég minden érdeklődőnek prospektust és irásmintákat ingyen küld; sőt minden komoly venni szándékozónak saját költségén küld Remington irógépet bemutatásra vételkötelezettség nélkül. Ekként bárki díjmentesen, minden felelősség nélkül, saját házában győződhetik meg a Remington irógép genialis és korszakal-tató czéliszeriségéről, hasznáról.

— **Végtárgyalások.** A jövő hónapban a székesfehérvári kir. törvényszéknél a következő bűnügyek végtárgyalásai fognak megtartatni: Junius 1-én özv. Marton Józsefné s társai rágvéts., Fazekas Julianna magzatelhajtás bünt. Jun. 4-én Tonka István és társai mag. emberi erősz. bünt., Saáry Ödön erősz. nemi közös. bünt., Agocs Istvánné s társai lopás bünt. Jun. 7-én Kovács Mihály s társai s. testi sért. bünt., Cseh Györgyné emberölés véts. Junius 8-án Deli Szabó István s társai s. testi sértés bünt., Fragácz Lajos s társai erősz. nemi közös. bünt. Máhr György s. testi sért. bünt. Junius 11-én Handl Bernát caal. bukás bünt., Tóth János hatóság elleni erősz. bünt., Vendli János ember ölés bünt., Székely János hamis vád büntette.

IRODALOM.

Egyedül.

Bán Aladár könyve.

Egy most megjelent könyv került a kezembe, melyben csupa versek vannak s azokat egy fiatalember írta. Ez elvégre olyan mindennapi dolog manapság, hogy általában nyolcz sorban végezni lehet vele, ha az ember kötelességszerűen megbírálni akarja. Azonban érzem, hogy ezzel a verskötetellel nem lehet elbánni olyan könnyedén, ezzel foglalkozni kell.

Az íróját jóformán alig ismerem, csak annyit tudok felőle, hogy szemrevaló derék fiatalember s most nem grem neveztek ki tanárrá a temesvári állami gimnáziumhoz. A mi az első tulajdonságát illeti, legfőkébb az esetben tehetné elfogulttá a róla való véleményemet, ha a szebbik nemhez tartozónak vallhatnám magamat, a másik pedig semmiesetre sem, mert — mi tagadás benne — sohasem szerettem a tanárokat, ha volt velük bajom, ha nem. Ugy gondolom elég lesz még ezenfelül kijelentem, hogy sem atyafiság nincs közöttünk, sem érdeklőzség sem fiz hozzá, hát azt hiszem most már nyugodt lélekkel áttérhetek a dolgomra.

Az ifjú poéta neve nem egészen ismeretlen a nagyközönség előtt, a mennyiben a Magyar Szemlében és a Vasárnapi Újságban már több szép költeménye és műfordítása jelent meg. Az idegen költőkből, nevezetesen főnből áttüzetett költeményeket nem vette be ebbe a könyvbe, ugy látszik csupán a saját gondolatait a maga lelkéből fakadt virágokat akarta bokrástába kötni.

Azaz, hogy eltévesztettem a szót. Mert ebben a bokrástában voltaképpen kevés a virág: inkább fenyőágacsokból font koszoru ez; apró részecskéik, melyek azonban rávallanak a fára, mely merészen az ég felé tekint és a hervadást nem ismeri. Nem a holdfényragyogta mezőn ábrándozó poéta róttái ezek, hanem egy merész fiatal lélek szárnyverései: dalok a dalról, a hazáról, az igazságról, a hitről és a szeretetről. A szeme villogva száll egyik pontról a másikra, ám azért megismeri a cifra köntös alatt lapangó bünt s a meggázolt, félredobott becsületességét, de ahhoz már nincs elég ereje hogy a vétkesnek arcába dobja a nyílt vádolást s a mellözött érelyt fölemelje a porból, azért valami hitűs fuvallatot érezek felém áradni a másik költőben az igazság erejével ható sorok közül: a pesszimizmus szelét.

De azért nem rovom föl ezt hibául neki, mert ennyit nem is kívánhatunk tőle. Olyan poéta ma nincs, a ki egymaga fölvehetné az igazság harcát, ahhoz Istentől adatott erő szükséges, a nélkül belopnának nyilvánítják a próbálkozót, erre a szerepre pedig senki nem érez kedvet. Nem is kívánhatjuk, hogy valaki most egyszerre szétörje a szivekre fagyott

jeget, várunk kell arra: a minden bizonynyal eljövendő napra, mely azt föllovasztani fogja. Am azt a napot nem várhatjuk tétlenül s imigyen biztat erre Bán:

... Kardot nekünk, vértet meg pajzsokat,
Verődjön össze egy erős csapat,
Ki lobogókkal s új jelszók tüzén
Áldozzon érted bátorság, érely!
Álmod, de nagy, hatalmas álmokat,
Melyek raja az égen áthalad,
Hős szárnyaik suhogva verjenek
Lomhult sarat, felhőbe tñnt eget!
Ragyogják bé a koldus életét,
A nyomorultak vérbe fült szívéit,
Kiáltanak, zokogva sirjanak,
Szívet, lelket életre rázzanak,
Hogy keljen új nép e korhadtt helyén:
Ábrándos, tiszta, bátor és serény,
A ki imádjon — áldva szent neved —
A porban is, szabadság, tégedet!

Érezzük, hogy meleg, szerető szívből jó a hang, mikor az édesanyjához beszél:

Ha te tudnám irni
Minden szenvedéscd,
Az egész világon
Siratnának téged.
Ezer könny fakadna,
Ezer áldás szállna
A te gondfelleges,
Hervatag orczádra.
De nem tudlak téged
Szóval magasztalni,
Csak rád borulva
Áldani, siratni...

Megilletődik a haza szomorú képén, midőn tiait örökké versengeni látja:

... Az Ur elé megyek, oltára zsámolyán
Imádkozván sírok, miattad, én hazám,
Kit szidnak untalan s gyűlölnék oly sokan
Kiért szendvedtek és meghaltak annyian.

A „Tovatiúnt álmok”-ban megemlékezik egy szétfószlott szerelmi álomról s ugy érzi, hogy mindent elvesztett, nincs a mi dalra ihlesse immár:

Oh, vége, vége mindörökre!
A büszke tűz kihamadott.
S mely egykoron az égbe törve
A fényes napsugárt ölelte —
A szárnyaló dal is halott...

Azonban bár a leányban megcsalódott is, a költészet nem marad hozzája sokáig hűtelen és újra visszatér hozzá:

„A dal mosolygó tündére”

Ha visszatért hozzá, r aradjon is meg nála és ihlesse dalra még sokszor és sokáig, hadd gyönyörködjünk a szólásában, a miért ő viszont olyan kevéssel beéri:

Ki nem remélek díjat s szolgabért.
Örömmel adtam oda ifju lelkem
Bajok között hánykódó népemért.
Kicsiny a mag s a kéz bár gyöngye, fáradt,
Mely ülteté s szünetlen öntözé,
De ha kisarjad, ez vet édes árnyat
Virágtalan, kopár sírom föl!

Átolvastam az egész könyvet s mondhatom, igaz, szívbéli gyönyörűséget találtam benne. Ime, Lampérth óta az első fiatal poéta, a kibben van tartalom, gondolat és őszinteség s azt ki is tudja fejezni. Mert ez nem csekély dolog manapság, midőn minden ifju versel és közülök legalább tízezer igazi költőnek tartja magát. Bán erős tehetség, megérdemli, hogy sokan elolvassák a könyvét, melynek minden dalában valami fölemelő komolyság nyilatkozik s ez a komolyság dícséretére legyen mondvá, nem erőltetett. Csak a pesszimizmusát mórskéjelje, mert az megzabibbasztja a fiatal lelket. Ne foglalkozzék annyit a tenger viharáival, ne ejtse kétségbe a benne kavargó örvények sokasága, az ő biztosan látó szeme talál abban gyöngyöt is és annak keresése sokkal hálásabb, jutalmazóbb.

A csinos kiállítású könyv megrendelhető Singer és Wolfner könyvkereskedésében Budapesten és Temesvárott a szerzőnél. Ára füzeve 50 kr, diszkötésben 1 frt.

Fuzy Antal.

Közgazdaság.

* A sár-szent-miklósi ker. fogyasztási szövetkezet közgyűlése. A sár-szent-miklósi keresztény fogyasztási szövetkezet, mely a múlt 1897. év április 14-én alakult meg, f. hó 22-én tartotta évszázadi közgyűlését, hogy a nyilvánosság előtt számoljon le alapszabályainak értelmében évi működésének eredményéről. Ha tekintjük az alább közölt mérleget, azt látjuk, hogy a szövetkezet nemcsak sikeresen küzdött meg a kezdett nehézségeivel, a sokoldalú intrikákkal, melyekkel találkozott, hanem egyszerűen oly eredményt mutat fel, mely a legméresebb reményeket is felülhaladja. A befizetett részvénytőke 2595 frt (519 részv. á 5 frt) egy év után, leszámítva minden költséget, 1801 frt 67 kr tiszta jövedelmet hozott, a mellett, hogy czélját szem előtt tartva, mindenkor a lehető legolcsóbb áron a legjobb minőségű portékát törekedett juttatni a vásárló közönség kezébe. Ezen eredményt nagy mértékben előmozdította azon körülmény, hogy gróf Zichy Aladár országgyűlési képviselő az urodalom részére szükséges tárgyakat a szövetkezetnél rendeltette meg, továbbá a nép meleg érdeklődése, a mennyiben sok ingyen fuvarral törekedett mérsékelni a kiadásokat.

Ime tehát szövetkezetünk bizton halad czélja, a ker. szellem megszilárdítása felé, mely ezme adott egyenesen létet e szövetkezetnek. A nép, mely nincs megrontva, megméltelyezve, mindenkor küzdött ideálokért, tiszta eszmékért. Feltűnnek előttünk a kereszténység első századai. Akkor is volt romlatlan nép, mely tiszta ideálokért küzdött. Krisztus s az ő szent vallásának ideálja hatotta át a népet s daczára a hatalmasságoknak, melyek ez ideál kiirtására törekedtek, fennmaradtak maig. A pogány császárok, uralkodók eltűntek, az ideál azonban, mely a nép lelkületét át meg áthatotta, isteni erőttől támogatva, diadalt aratott.

Ma is egy ideál tölti be a tisztí érző és látó sziveket. A megfogyatkozott keresztény szellem restaurálása. Látjuk, hogy a hit minden téren háttérbe szorult; azt is látjuk, a mily mértékben hanyatlak a vallásos érzület, oly arányban süllyedünk anyagilag is. Ha figyelemmel kísérjük mostani viszonyainkat, azt látjuk, hogy teljesen megegyezik azzal, aminő 30 évvel előbb Németországban volt. — Kannengieser A. jeles munkája tárja elénk ez állapotokat, ugyancsak azon eszközöket és módokat, melyekkel az aláhanyatló ker. szellemet restaurálták. Mit tettek ott? Köröket, munkás egyleteket, takarékmagtárákat, fogyasztási szövetkezeteket alapítottak s ezek segélyével kivitták eszméik diadalát és pedig egy hatalmas államférfi, Bismark, a vaskancellárral szemben. — Mi tehát a teendők? Felkarolni, előmozdítani mindezeket. A siker nem maradhat el.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

H. J. Moór. »Csak előre, édes fiam!« Hanem egyenlő dologban kérünk világosabb értesítést. Az elsőnél megírta, hogy a »szokáshoz hiven« mulattak, de hogy miféle szokáshoz, azt nem tudtuk még belőle. Talán csak jó szokásból? A másodiknál pedig a dátum hiányzott, de azért mint látja, közöltük a harmadikkal együtt. Üdv!

Sz. K. Isztimér. Buzdításul közöljük. Valóban felette megbotránkozható, persze csak riporteri szempontból, hogy az isztimériek olyan »tulságos becsületes népek.« Nem akarunk a sajtóban nyíltan igazolni, különben azt mondanók, veszítse össze őket, hogy valami érdekesebb esetről referálhasson. Üdvözlét!

Ch. R. Legközelebb sorra kerül. Nem választatna poétikusabb címet?

B. S. Pázmánd. Gyöngéden figyelmeztetjük, hogy a korán kelés sohasem felesleges. Az a dolog egyébként jól van megírva, de már előbb jöhetett volna. A viszontlátásra!

Tódorka. Ha még egy verset beküld, beprotégáljuk a javítóintézetbe, nem a verseit, mert azokon ott sem segíthetnek, hanem magát az ilyen versek íróját.

BUTORVÁSÁRLÓK FIGYELMÉBE!

SIMON LAJOS

asztalos és kárpitos butorraktára,

SZÉKESFEJÉRVÁR, Kossuth-utca 6. szám (a posta átellenében.)

Ajánlja a n. é. helybeli és vidéki közönségnek saját készítményű butoraival berendezett üzletét, hol dus választékban kaphatók fényezett és matt háló-, ebédlő és szalon szoba butorok, továbbá

Diványok és ottományok

mindenféle alakban. Képek, fali és pipere tükrök, márvány és falappal. Ebédlő és nádszékek, függönytartók, matraczok, lószőr és tengerifüvel tömve - a legolcsóbb árban kaphatók. — Továbbá elvállal mindennemű asztalos és kárpitos munkák javítását és átdolgozását, új butorok készítését a legújabb divat szerint. Ugyszinte ruganyos matraczok és rolleták készítését

a legutányosabb áron gyorsan és pontosan teljesít.

Mérleg-számla

1898. május 15.

Veszteség- és nyereség-számla

1897. ápril 14. — 1898. május 15.

Vagyon		Teher		Költség		Jövedelem	
	frt kr.		frt kr.		frt kr.		frt kr.
Kézpénzben	980—	Részvénytőke	2595—	Felszerelés 15% leírása	5494	Nyereség áru számla után	194681
Árúknban leltár szerint	381207	Tartalék alap	25950	Üzleti költség	22685	Áruk utáni jutalékból	88859
Felszerelésben 15% után	31266	Üzleti tartozás	219648	" " üzletvezető fiz.	45872		
Követelésekben	174792	Nyeremény egyenleg	180167	Házbér	10779		
				Adó	18543		
				Nyeremény egyenleg	180167		
	685265		685265		285540		285540

Kelt Sár-Szent-Miklós, 1898. évi május hó 15-én.

Föt. Nyers István,
t. elnök.

Hubka Sándor,
elnök.

Puck István,
jegyző.

Alulírt felügyelő-bizottság jelen mérleget, ugyancsak a veszteség és nyereségi számlát megvizsgálta, az eredményeket a fő és mellék-üzleti könyvek eredményeivel összehasonlította s mindenben helyesnek és megegyezőnek találta.

Kelt Sár-Szent-Miklós, 1898. évi május hó 22-én.

Kis Mihály,
biz. tag.

Matkovics Zsigmond,
biz. tag.

Héricz János,
biz. tag.

Mű-selyem-szövet festőde és vegyszéti ruha-tisztító intézet.

Sz.-Fejérvár, Szt.-István-utca 3. sz. 2.

a Sz.-István templomnál szemben.

Minden e szakmába vágó ruhaneműek

**UJRA FESTÉSRE + + + +
+ + + vagy TISZTÍTÁSRA**

egy a legfinomabb szőrmék, glacé kez-
tyúk stb., csipke függönyök vagy bár-
minemű tárgyak elvállaltatnak.

Gyászruhák

haladéktalanul a legjutányosabb árban,
felelőség mellett eszközöltetnek.

A nagyérdemű közönség szives párt-
fogását kérve kész szolgálja

Papp Károly.

Kossuth Lajos KESERÜVIZ

a leghasznosabb és legkellősebb minden ásványvíz közt.

Kapható minden jobb ásványvíz- és fűszer-
kereskedésben.

1 láda 25 üveg ára. 2 frt 50 kr.

II láda 25 frt — kr.

Vegyelemezve és ajánlva a bel- és külföld leg-
nevezetesebb orvosi tekintélyektől.

FRIS TÖLTÉS MINDÉG RAKTÁRON.

Iroda és raktár:

FLEISCHMANN VILMOS Budapest,
Csengeri-utca 52. szám.

Képviselek Magyarország minden na-
gyobb városában kerestetnek.

10913/ki. 898. szám. Fejérvármegye alispánja.

Hirdetmény.

A Martonvásáron építendő vármegyei
árvaház általános építési tervei és hozzá-
vetőleges költségvetésének elkészítésére,
ezzel pályázatot hirdetek s telhivom a pá-
lyázni kívánó építészeket, hogy vonatkozó
munkálataikat hozzám folyó évi július 20-ig
mutassák be.

Megjegyzem, hogy az építési programm
segéd hivatalom iratárában betekinthesz;
kivánatra postán megküldöm.

Az építési költség 40.000 forintnál
magasabb nem lehet.

A pályázaton elfogadandó építési ter-
vezet 200 frt. az utána legjobbnak ítélendő
terv 100 frt jutalomba részesül.

Sz.-Fejérvár, 1898. május 17-én.

Huszár Ágoston, alispán.

Egy jó karban levő
omnibusz 20 személyre
üléssel ellátva, minden
órán szabad kézből el-
adó. — Felvilágosítást
ad a kiadóhivatal.

Reisenbahn Ant gazdasági gépgyár, vas és fémöntőde

→ BUDAPEST, ←

VI. Eötvös-utca 38. szám.

Legújabb vívmány a találmányok terén:

Két lóerejű járgányos tisztító

CSÉPLŐGÉP

22" széles dobbal, zsákoló készülékkel,
szab. golyós perselylyel, két könnyű
ló bőven elég annak hajtására és a
piaczképes buzát zsákba adja.

Ajánlja továbbá minden másfajta

gőz és járgány cséplőkészleteit

arató és fűkaszálo gépeket,

legújabb rendszerű vetőgépeit,

valamint minden más talajművelő eszközt és
egyéb gazdasági gép és eszközöket.

Részletes árjegyzékkel s ajánlattal
bérmentve készséggel szolgál.

ULLMANN ÉS WEISZ

Székesfejérvár, Nádor-u. 4., a zirczi templommal szemben.

A t. vevőközönség becses figyelmébe ajánlja:

Toll és selyem **LEGYEZŐIT**, gyémánt imitatio **ÉKSZEREIT**,
legújabb divatu gyöngy és selyem ruhadiseit.

SZALLAG-, CSIPKE-, BÁRSONY- és ZSINOR-DISZKEKET

Valódi francia **kézimunka és kötő anyagok**, felülmulhatatlan
francia szabásu **mellfűzőit**. Szintartó angol **batiszt zsebkendő** tuc. 1 frt. (alkalmi vétel.)

Nagy választék

minden izlésnek megfelelő utolsó divatu angol napernyők és autucásban.

FÉRFI ING, GALLÉR és NYAKKENDŐK

a legdivatosabb és legjobb kivitelben nagy választék.

Szappan, illatszerv. esszenciák, szivar és szivarok táskák szolid kivitelben.

ANGOL LINOLEUM és VIASKOS VÁSZON GYÁRI RAKTÁR.

SZABOT ÁRAK!

Kiváló tisztelettel **Ullmann és Weisz.**

STEININGER SÁNDOR divat-, vászon- és szőnyeg-üzletében

Székesfejérvár, (Pollák cipésszel szemben)

a tavaszi idényre a legdivatosabb női szövetek, női és gyermek felöltők megérkeztek és azok meg-
lepő olcsó árakért adatnak el.

Vászonneműekben szintén nagy választék.

1 vég vas vászon 30 rófós kitűnő minőség ezelőtt	7 frt 50 kr	most 4 frt — kr.
1 „ kanavász 30 „ „ „ „	7 frt 50 kr	most 3 frt 80 kr.
1 „ Rumburgi 50 „ „ „ „	25 frt — kr	most 8 frt 50 kr.

Kérem a tisztelt közönség szives pártfogását, az elismert szolid és jutányos kiszolgálásról
már előre is biztosíthatom.

Tisztelettel

STEININGER SÁNDOR.

Szigeti J. fényképész

tapasztalván, hogy a székesfehérvári és megyei nagydíjnyertes közönség Budapesten keresi fel fényirdájában a mi — különösen ha az egész család lefényképezette magát — költséges lévén, elhatározta, hogy febr. 16-tól kezdődőleg minden hét szerdáján Székesfehérvárott fényirdájában

személyesen eszközi a felvételeket.

Kéri azonban az igen tisztelt közönséget, hogy méltóztatassanak azok, kik a felvételeket szerdán óhajtják eszközölni, ezt már a hét folyamán

Kossuth-utca 5. sz. fényirdájában előzetesen bejelenteni.

RODE IMRE

Uri és női divatüzlete Székesfehérvárott, Nádor-utca 17. szám.

A mélyen tisztelt vevő közönség b. figyelmét bátorítom felhívni az alant felsorolt árukra, melyek új üzletemben nagy választékban legjobb minőségben olcsó árakon szerezhetők nálam be, n. m.:

Férfi kalapok:

férfi kemény kalap fekete 2- 3- 3-50
férfi puha kalap színes 1-50 1-80 3-
férfi puha kalap fekete 1-60 1-80 3-
férfi puha kalap Loden 1-20 1-60 1-80
gyermek kalap minden színben 75 161 1-50

Férfi siflon ing:

sima elővel gallér nélkül 1-20 1-50 2-
szeg. elővel gallér nélkül 1-50 1-80 2-20
himzett " gallér nélkül 1-80 2- 2-40
batiszt " gallér nélkül — 2-20
selyem " gallér nélkül — 2-20 3-
férfi gallér fehér és színes 12 drb 2 frt.
férfi kézelő fehér és színes 12 pár 4 frt.
Creton gy. ing gallérral —90 1-20 —
siflon gallér nélkül 1- 1-20 —
férfi lábra való köppér —80 1- 1-20
férfi lábra való atlas damask 1-30 1-60

Zsebkendők:

fél vászon színes széllel 1-20 1-50 1-80
cézrna vászon színes széllel 2-40 3- 3-60
fehér vászon és batiszt 3-50 4-50 5-50
gyermek Clott esernyő —90 1- 1-20
férfi Clott esernyő 1- 1-20 1-50
félselyem esernyő 1-80 2- 2-20

Reklam nyakkendők:

Legdivatosabb formákban 15, 20, 25 kr
Legdivatosabb form. selyem 30-tól 1-50

Bőrkeztük, elismert legjobb gyártmányu

férfi- és női- minden létező színekben párja **1-20** frt.

Nagy választék férfi, női és gyermek-harisnyákban, továbbá vállfűzők, csipkék, szallagok, kötő és horgoló pamutok, csipke függönyök és minden e szakmába vágó rövidáru cikkekben.

A SZÉKESFEHÉRVÁRI TAKARÉKPÉNZTÁR

saját hivatalos helyiségeiben

EGY TELJESEN TŰZ- ÉS BETÖRÉS-MENTES

PÁNCZÉL SZOBÁT

rendezett be. * * * * *

Ezen helyiség padlója, boltozott mennyezete és minden négy oldalfala erős pánczél sinekből készült sűrű hálózattal van bevonva, melyre ismét keményített nehéz aczél pánczél-lemezek vannak erősítve; az egész helyiség tehát minden oldalról aczélpánczélal van körülvéve, úgy hogy abba betörni emberi előrelátás szerint egyáltalában nem lehet.

Ezen pánczél-szobában értékpapírok, okmányok és értéktárgyak megőrzésére alkalmas, vert vasból készült, külön-külön elzárható

72 Pénztári rekesz (Safe)

is van elhelyezve, melyeket a t. cz. közönségnek rendelkezésére bocsájtjuk csekély **évi 10 és 15 frt díjért.**

Ilyen rekesz bérlése teljesen pótolja egy biztonság tekintetében a rekesz tűz és betörés elleni biztonságáról fel nem érő költséges szekrény beszerzését és elhelyezését.

Midőn ezen új berendezést a t. cz. közönségnek becses tudomására hozzuk, egyttal annak megtekintésére tisztelettel meghívjuk.

Az igazgatóság.

Ifj. KOTZÓ PÁL

Budapest, V. ker. Lipót-körut 18. szám.

A t. cz. vevőközönségnek szíves tudomására hozza, hogy nagyobb kényelmükre iródját

V. kerület, Lipót-körut 18. szám

(Vigszínház mellett, a nyugati pályaudvar, Margitid közelébe) helyezte át

Fentartotta azonban a VIII. ker. Szentkirály-utca 49. sz. műhelyt és az V. ker., Lipót-körut 8-10. sz. a. raktárhelyiségeit.

A közönségnek további jártfogását kérve ajánlja Garnét legújabb szerkezetű compound gőzmozdonyait, félszabíli és stabil alakban, a melyek 40% tüzelőanyag megtakarítással dolgoznak.

Gőzmozdonyokat és gőzcséplőket négyszer fordítható aczél dobsínekkel, toldást nem igénylő számarazókkal a nagy szita felülettel, minden nagyságban.

Minden fajta lovas cséplőkészleteket, arató és vetőgépeket, szecskavágókat, répvágókat és minden más gazdasági gépeket.

VIDEKEN LAKÓ SZOLID ÜGYVÉDŐK KERESZTETNEK.

BUTOR ÜZLET ÁTHERELYEZÉS!

Alulírott tisztelettel értesíti a n. é. helybeli és vidéki közönséget, hogy eddig

Sas-utczában levő butorraktáromat

február 1-től kezdve

(Buzapiacz) Simor-utca 2. sz. a. emeleti helyiségbe

helyeztem át, hol dus választékban mindennemű asztalos-, kárpitos- és esztergályos-butorokat, ugyszintén tükröket, képeket, madraczokat, Thonet-féle hajlított székeket és egyéb butortárgyakat szabályos, szilárd és izlésteljes kivitelben, jótállás mellett rendkívül jutányos árakban kaphatók; nemkülönben vállalkozom e szakmákba vágó bármelynemű új vagy átalakítási és javítási munkákra, helyben úgy mint vidéken lehető legjutányosabb árak mellett.

A nagydíjnyertes helybeli és vidéki közönség becses jártfogásáért esedezve

Kiváló tisztelettel

ID. FÜSTÉR IMRE,

butorgyáros és kárpitos-mester Sz.-Fejérvár.